

"Türk milletinin istikbalini bugünkü çocuklarımızın isabetli görüşü ve yorulmak istidatında olmayan çalışmaya azmi ile büyük ve parlak olacaktır."

K. Atatürk

YENİ

TED EDEBİYAT

TED'Lİ FARKLI OKUR YAZAR

Bu sayıda: Sabahattin Ali, Sait Faik Abasıyanık

Bu sayıda: şiir, öykü, deneme, gezi yazısı, biyografi

Bu sayıda: söyleşi, kurgu, sudoku

YENİ
TEDebiyat

Mart- Nisan-Mayıs 2021

üç ayda bir çıkan okul dergisi

Sayı: 11

TED İzmir Koleji adına lise öğrencilerimiz tarafından hazırlanmıştır.

Editör Gülben SEVGİ

Emeği Geçen Öğretmenlerimiz Berna KURTULUŞ
Çiğdem KARATAŞ
Pervin TEMEL

Kapak Tasarımı Candan MADİOĞLU

Söyleşi Doruk ÜSTÜNDAĞ
Metin AVDAÇ

Öykü Berna KURTULUŞ
Kardelen ÖZKAN

Deneme Efe KOCACENK

Gezi Yazısı Efe DÖNMEZ
Elif İrem DURAN

Şiir Ada ÇİMEN
ANKA*
Deniz Gün ERASLAN
Doruk ÜSTÜNDAĞ
Yıldırım Efe ERSİN

Kurqu Arda PINARLIK
Onur Emre ÖZEFE
Poyraz KESAL
Yağmur Rengin DENİZ

Öğrencimizi Tanıyalım Melisa TULUNAY

Biyoğrafi Mert YUDULMAZ

Çayınlama Ümit KAYA

Baskı Özlem ÇETİN

 ADRES

M. Fevzi Çakmak, 4088. Sk. No:2, 35430 Urla/İzmir
444 6 833 <https://www.tedizmir.k12.tr/>

 İLETİŞİM

tedebiyat@tedizmir.k12.tr

içindekiler

SÖYLEŞİ

10/A sınıfı öğrencimiz Doruk Üstündağ, Sabah Yıldızı Sabahattin Ali belgeselinin yönetmen Metin AVDAÇ ile keyifli bir sohbet gerçekleştirdi. (Sayfa: 1-3)

KURGU

"Bir toplantıda ABD, Çin, Rusya devlet başkanları sizi dinliyor ve öyle bir yaptırımınız var ki ne söyleseniz yapacaklar. Onlarla aranızda nasıl bir diyalog geçiyor?" Öğrencilerimiz Arda Pınarlık, Onur Emre Özefe, Poyraz Kesal ve Yağmur Rengin Deniz yazdı... (Sayfa: 11-15)

İYİ TATİLLER

Dönemin son sayısında sizlere şimdiden iyi tatiller diliyoruz. Yeni dönemde tekrar görüşmek dileğiyle!

ÖĞRENCİMİZİ TANIYORUZ

11. sınıf öğrencilerimizden Melisa Tulunay'ı tanıyoruz. (Sayfa: 5-6)

ÖYKÜ

Dergimizin başyazarlarından müdür yardımcımız Berna Kurtuluş ve 10/A sınıf öğrencisi Kardelen Özkan TEdebiyat için yazdı. (Sayfa: 7/8- 19/22)

ŞİİR

Dergimizin başyazarlarından ANKA, Doruk Üstündağ, Deniz Gün Eraslan, Yıldırım Efe Ersin TEdebiyat için yazdı. Ada Çimen, üçleme olarak kaleme aldığı şiirlerini kendi çizimleriyle renklendirdi. (Sayfa: 4-9-10-23-24-27-28)

DENEME

Kendine has üslubuyla çok beğenilen yazarımız Efe Kocacenk yazdı. (Sayfa: 16)

GEZİ YAZISI

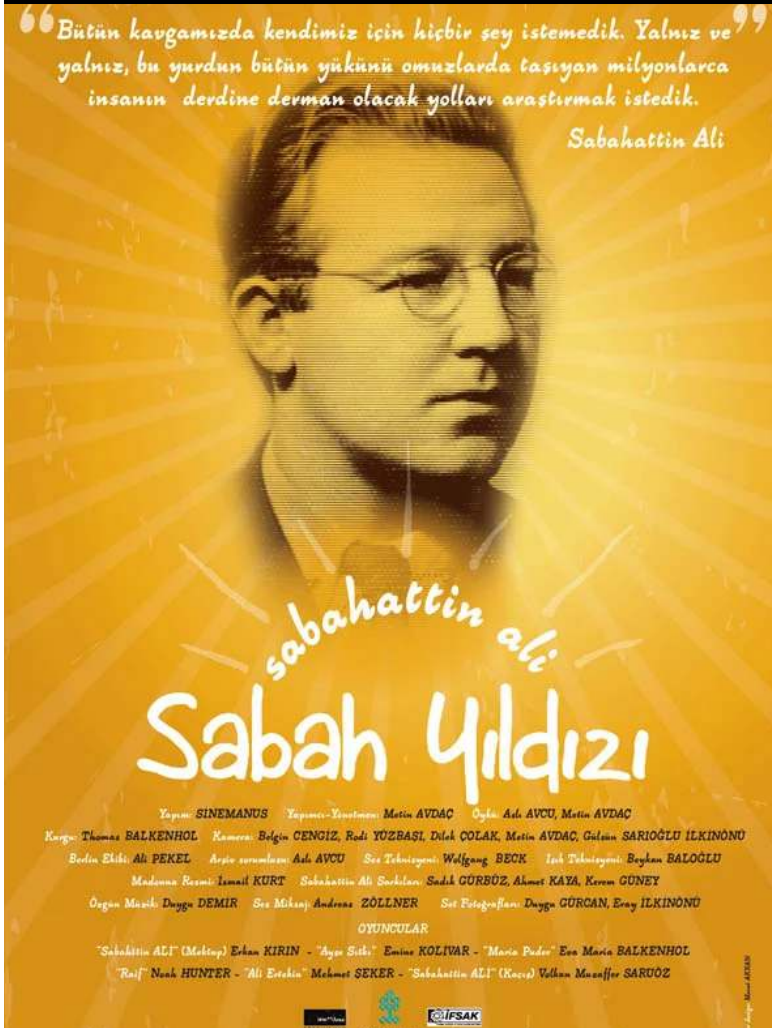
Öğrencilerimiz Elif İrem Duran ve Efe Dönmez yıllar önce gezdikleri yerleri anlattılar. Rotamız İzmir ve Yunanistan! (Sayfa: 17-18)

YAŞANTI

Türk edebiyatının önde gelen isimlerinden şair, öykü ve roman yazarı Sait Faik Abasıyanık'ın ölümünün üzerinden 67 yıl geçti. Mert Yutulmaz, Sait Faik'le ilgili yaptığı araştırmayı bizimle paylaştı. (Sayfa: 25-26)

Bütün dünyada yalnızım... Küçüklüğümden beri...*

12 Nisan 2021 tarihinde okulumuzun radyosunda *Metin Avcı*'yı ağırladık. 2006 yılında ilk belgesel filmi *"Torakçılar"*ın ardından *"Kara Altından Altın Mikrofonu"*, *"Siyah Beyaz ve Çok Renkli"* adlı belgesellerin yönetmenliğini yapan; *"Ölüm Elbisesi Kumalık"*, *"Yüklü Atları"* adlı belgesellerde kameraman ve görüntü yönetmeni olarak yer alan ve 2012'de *"Sabah Yıldızı: Sabahattin Ali"* ve 2015'te *"Türksek Gerilim Cambazları"* adlı belgesel filmlerin yapımcılığını ve yönetmenliğini üstlenen *Metin Avcı*'la birlikte *Sabahattin Ali*'yi ölümünün 73. yıl dönümünde andık. Konuşumuzla *"Sabah Yıldızı"* belgesel filmi üzerine sohbet ettik.

Yönetmenliğini ve yapımcılığını üstlendiğini *"Sabah Yıldızı: Sabahattin Ali"* belgeselini uzun bir araştırma sürecinin ardından *Almanya, Bulgaristan ve Türkiye* gerçekleştirilen çekimlerle tamamladınız. *Filmde Sabahattin Ali'nin edebiyatçı kimliğinin yanı sıra sevda, fikir dünyası ve onu faili meçhule götüren dönemin sosyo-politik dinamikleri de ele alınıyor. Sabahattin Ali'nin belgeselinin hazırlama sürecinden bahsedermisiniz?*

Öncelikle bu projenin nasıl ortaya çıktığıyla ilgili bir giriş yapayım. 2010 yılında, Alanya'da belgesel film festivali vardı. Afyon Kocatepe Üniversitesinden de fotoğraf sanatından sinemaya geçişim olduğu için fotoğraf günlerine davet gelmişti, oraya konuk olmuştum. Fotoğraf sanatçısı İsa Çelik ile birlikte konuştuk. İstanbul'a dönerken yolculuk sırasında sohbetimiz edebiyat ve sinema üzerineydi. Konuşurken Sabahattin Ali'nin televizyon haricinde geniş kapsamlı bir belgeseli var mı diye sordum. Olmadığını söyleyince ben belgeselini yapacağım dedim. Ben o an karar verdim Sabahattin Ali belgesini çekmeye ve beni kızı Filiz Ali'yle tanıştırebileceğini söyledi. İstanbul'a adım atar atmaz Sabahattin Ali ile ilgili araştırmalara başladım. O gün, doğumundan ölümüne kadar

katledilmesine kadar geçen süreçte neler oldu neler bitti araştırmalarımı yapmaya başladım. Ve dedim ki 2 Nisan 2012'de Cemal Reşit Rey Konser salonunda galasını yapacağım. Öyle bir karara vardım ve netice itibarıyla bir on on beş gün sonra İsa Çelik'in ofisinde Filiz Ali'yle telefonla görüşerek ilk görüşmemizi yaptık. Sonra Ayvalık'a gittim. Ayvalık'ta çalıştık yüz yüze ve orada bir espri yaparak Filiz Hanım'dan onayı aldım babasının belgeselini yapmak için. Hatta bu filmin bestesini yapar mısın diye Filiz Hanım'a sordum. Çünkü Filiz Hanım; müzik bilimcisidir, profesördür. Yanında asistanı vardı. Ben yapmayayım, asistanım yapсын dedi. Bu güzel, vurucu bir cümle olmuştu. Ve netice itibarıyla temmuz ayında yapılan Sabahattin Ali'yi anma etkinliklerinde "motor" dedik Sabahattin Ali belgeseli için. Bu arada parantez açayım: "Kara Altından Altın Mikrofonu" TRT'den ödül almıştı o yıl ve otuz bin lira ödül vardı. İşte bu para, belgeselim içinde bir lokomotif de olmuş oldu bir yandan. İki yılda tamamladık belgeseli. Bu belgeseli yaparken Sabahattin Ali'nin sadece edebiyatçılığını işlemek yanlış olacaktı. Sabahattin Ali'nin yaşamına perde çekmiş, gerçekleri topluma yansıtmamış olurduk. Bir belgesel yaparken konunun

tüm dokularının en ince ayrıntısına kadar bakmak, konuyu irdelemek gerektiğine inanıyorum. Eğer ki biz bunları sunamazsak, sizler gerçeklerle yüzleşemezseniz gerçek bilgilere ulaşamazsınız. Sabahattin Ali'nin sosyal medyada ona ait olmayan çok kirli, alakasız cümleleri dolaşmaktadır. Benim hatırladığım kadarıyla Ankara'da hiç öğretmenlik yapmadı. Aynı şekilde, Sabahattin Ali Yozgat'ta bir yıl değil çok kısa süreyle bir öğretmenlik yaptı. O zaman dayısı da orada doktor, dayısının yanında kalıyor. Ardından sınava girip bu sınavı kazanarak dört yıllık burs kazanıyor Almanya'da. Bir buçuk yıllık eğitim sonunda ülkesine gönderiliyor. Gönderilme sebebi de okuduğu okulda ırkçılık yapan bir Alman öğrencinin Sabahattin Ali'ye ettiği bir hakarettir. O öğrencinin söylemiş olduğu "Bu pis Türkleri buradan kovalım" sözüne Sabahattin Ali de duyarsız kalmamış. Bu olumsuz söyleme karşı tavrını ortaya koymuş ve fiziksel bir tokat atarak ırkçılığa karşı ilk başkaldırısını yapmıştır. Doğru bilgiler içerisinde girildiği zaman doğruları konuşmak zorundayız.

**Kürk Mantolu Madonna*

Sabahattin Ali'nin ölüm tarihi olarak 2 Nisan 1948 yazılıyor. Ancak Sabahattin Ali'nin cinayete kurban gidişi, cesedinin ölümünden altı ay sonra bulunuşu dolayısıyla bu tarihin muğlak kaldığını söyleyebiliriz. Siz de belgeselinizde Sabahattin Ali'nin ölümüyle ilgili detaylara odaklandınız, ailesi ve onu tanıyanlarla röportajlar yaptınız, o döneme ışık tutan pek çok belgeye yer verdiniz. Bu belgeleri nasıl temin ettiniz?

"Sabah Yıldızı: Sabahattin Ali" belgeselinin yapımcısı ve yönetmeni Metin AVDAÇ

Çok güzel bir soru. Bir belgesel yaparken ilk kaynağı nereden buluruz? Öncelikle ailesinden... Bunlardan biri Filiz Ali. Filiz Hanım; babasıyla ilgili fotoğraf, belge gibi birtakım dokümanlar verdi. Zaten Yapı Kredi Yayınları Sabahattin Ali'nin kitaplarını yayımlamıştı romanlarını, öykülerini, şiirlerini, mektuplarını... Ondan sonra Sevengül Sönmez tarafından hazırlanan "A'dan Z'ye Sabahattin Ali" adlı kitapta tüm bilgiler var. Onun haricinde Edremit'in eski fotoğraflarına sahip olan değerli fotoğrafçı Ozan Sağdıç'tan, yakın arkadaşı Rasih Nuri İleri'den belgeler temin ettik. Ayrıca Türkiye'nin ilk arkeologlarından Halet Çambel, Sabahattin Ali'nin ölümünden sonra eşi Aliye Ali tarafından bağışlanan kitapları korumuştur. Filmde de yer alan belgeleri oradan da temin ettik.

1978'de Mustafa Gazalıcı, mecliste Sabahattin Ali'nin cinayeti ile ilgili araştırma önergesi verirken sayın Gazalıcı'ya oradaki muhalif partilerin milletvekilleri hakaret etmiştir. Meclis tutanağının bu belgelerini bana Mustafa Gazalıcı verdi filmde kullanmamız için. Sabahattin Ali, Hüseyin Nihal Atsız'la mahkemelik olmuştur. Orhun dergisinde 1944'te Sabahattin Ali ile ilgili mahkemelik durumunun belgeleri var. Nihal Atsız, 1944'te Orhun dergisinde 'Başvekil Saraçoğlu'na Açık Mektup' başlıklı bir yazı yayımlıyor. Benim bunu belgeselde işleyebilmem için

Orhun dergisine ihtiyacım vardı. Nadir kitaptan buldum. Şu anda orijinal hâlinde duruyor mektup. Dönemin başbakanı Şükrü Saraçoğlu'na yazmış Sabahattin Ali'nin komünist olduğu için öğretmenlikten atılmasını ifade eden cümleleri bulunan o mektubu dergide buldum. O mektuplarla birlikte belgeseli sundum. Çünkü bu belgeler olmadan belgeselde bir şeyler sunarsanız, biri sorduğu zaman o izleyiciye sorunun cevabını veremezseniz hem izleyene hem belgeye karşı bir sorumsuz davranmış olursunuz.

Aslında başta söylediğiniz gibi doğru bilgiyi temin etmek, doğru bilgiyi yaymak konusundaki öneme geliyoruz yine. 1940'lı yıllar Sabahattin Ali'nin politikaya hısla bağlandığı yıllar... Nihal Atsız davası ve bu davayı izleyen olaylar Sabahattin Ali'yi özenle koruduğu aile, konservatövar öğretmenliği ve yazarlık işgeninin dışına çıkmaya ve doğrudan politik savaşa katılmaya zorlamış. 1930'larda komünizm propagandası yapıyor gerekçesi ile şikâyet edilmiş, fikir ayrılığı yaşadığı kişilerin şiirini tabrip ederek Atatürk'e hakaret sözcükleri yazması nedeniyle tutuklanmış ve tüm bu sancılı süreçte; çok yönlü, sürekli üreten, yaratıcı kişiliği sayesinde edebiyatımıza damga vuran eserler ortaya çıkmıştır. 1933'te Sinop Cezaevi'nde

"Başın Öne Eğilmesin" i yazar. Sabahattin Ali'nin bu yıllarıyla ilgili araştırmalarınız olduğunu biliyorum. Onun bu sancılı sürecini belgeselinizde belgelerle, tanıklarla anlatıyorsunuz. Bu gerçekler size ne hissettirdi?

Aristo'dan bu yana insanlık kahrı içerisinde ve Hegel de Marks da bunun kahrını çekmişti Sabahattin Ali de çekti. Aydınlarımız bugün ülkemizde maalesef olumsuz bir hayat içerisinde devam etmekte. Sabahattin Ali bunlardan sadece biri işte... Konya'daki o şiir nedeniyle Atatürk'e hakaret ettiği meselesine gelirse ben filmimde bunu anlatıyorum. Yeni Anadolu gazetesi var, Konya'da çıkıyor. Kuyucaklı Yusuf adlı romanı da neşriyat hâlinde o gazetede ve fakat yazar siyasi fikir ayrılıkları da olunca gazetede telifini alamıyor. Gazetenin sahiplerinden biri ünlü tarihçimiz Cemal Kutay'dır. Sabahattin Ali ile ayrılıkları söz konusu. Sabahattin Ali'nin bir mecliste okuduğu bir şiiri kalkıp yayımlanması için gazeteye veriyor. Cemal Kutay o şiirin mısralarında değişikliğe gidiyor, Atatürk'e hakaret edecek mısraları yazıyor. Sabahattin Ali'nin Atatürk'le alıp veremediği hiçbir şey yok. Sistemi, düzeni eleştiriyor. 1930'lardan itibaren dünya görüşü değişmiş Sabahattin Ali'nin. 22 23 yaşlarında politik bir insan olmaya başlamış ve hiç alakası olmayan bir şey yüzünden Sabahattin Ali cezaevine girmiştir. Yaklaşık olarak 14 aylık bir ceza veriliyor ve 1933'te Cumhuriyet'in 10. yılında Sinop Cezaevi'nden bir aflu çıkıyor. Çok üzücüdür bunlar. Sabahattin Ali bu ülkenin siyasal ve toplumsal olarak gelişmesini isteyen bir insandır. İnsanların ekonomik olarak da olsa, bilgi olarak da olsa zayıflığını kullanarak başkalarının onlar üzerinde hâkimiyet kurup onları ezme hakkına sahip olmasına karşıdır. Tüm insanların eşit şekilde, özgürce yaşaması için mücadele etmiştir. Ki zaten dostları da Sabahattin Eyüboğlu, Orhan Veli, Bedri Rahmi Eyüboğlu, Melih Cevdet Anday, Behice Boran, Carl Ebert, Erol Güneş'dir. Yani dostları Türkiye'nin en entelektüel insanlarıdır. Bugün bizler biraz özgür yaşıyorsak ve mutluluk içerisindeyse bu değerli insanların vermiş olduğu mücadeleden dolayıdır. Sabahattin Ali, 1940'lı yıllarda ülkenin tek partili sistemden kurtulup çok sesli bir ortama kavuşması gerektiğine inandığından çok partili sisteme geçilmesi için mücadele etmiştir ve bu mücadelesinde bedel ödemiştir. Cezaevlerine girmiştir, sistemi eleştirmiştir ve buna karşı geldiği için kötü bir sonla hayatını noktalamıştır.

Metin AVDAÇ ile konuşan Doruk ÜSTÜNDAĞ

Sabahattin Alinin kaatili deli değil

Ali Ertekin Kırklarelince sevkedilmek üzere savcılığa teslim edildi

Sabahattin Alinin kaatili adliyeğe sevk ediliyor

Aslında yapmak istediği şey insanları siyasete katmak, siyasi dengesizliği kaldırmaktı fakat sizin de söylediğiniz gibi kötü bir sonla karşılaştı. Fırsat buldukça Edremit'e gider, tek başına dağlarda çıkarmış. Öykü ve şiirlerine de konu olan bu sevdası "Çirkince" "Sulfata" gibi öykülerinde, "Dağlar" şiirinde yer bulmuş. Sanki canilerin onu mezarı bırakacaklarını çok önceden sezmiş de mekânını çoktan belirlemiş gibi...

"Dağlar" şiirini dinlemeden önce sizin bu konudaki fikrinizi sormak istiyorum. Sabahattin Ali'nin sanatıyla yaşamı arasında nasıl bir paralellik kurabiliriz?

Her sanatçı yaşadığı olaylar üzerine eserlerini yazar, çizer. Hayatın içerisinde varlığı varsa ve hayatı gerçek şekilde teneffüs ediyorsa, görüyorsa, kokluyorsa, hissediyorsa, acımasızlığı görüyorsa insan bunu belki sözlü olarak dile getiremiyor olabilir; her insanın yeteneği farklıdır. Sabahattin Ali kalemiyle bize hayatın ve insanların acımasızlığını romanlarında, öykülerinde, şiirlerinde anlatmaya çalıştı. "Dağlar" şiirinin her mısraında insanların ne kadar vicdansız olduğunu okuyoruz. Yalnızlık var şiirinde. Sisteme karşı gelmesine rağmen "Benim meskenim dağlardır" diyor. Sonunda da, mezarının dağlar olacağını söylüyor. Orada taştan, insanların taşlaşmış yüreğinden bahsediyor. Sabahattin

Ali'nin "Dağlar" şiiri insana okurken her mısraında bir şeyleri kavraması gerektiğini söylüyor gibi, o dizeler laf olsun diye yazılmış bir dizeler değildir. Tüm sanatçılar toplumun sesini daha iyi duyurabilmek için yaşamı sokakta öğreniyor. Sokakta yaşarsa, sokağın sesini duyarsa iyi bir sanatçı olunuyor. Sizin içinizde de edebiyatla ilgilenen gençler vardır. Onlara sorun neyden beslendiğini. Yaşadığı olaylardan besleniyor. Doğa, insan aşkından beslenerek yazıyordu. Altta yatan bir cevher vardır. O cevher sayesinde de kalem güçlenir.

Sabahattin Ali'nin anlatılması, tanıtılması adına sanat dünyamıza böyle bir eser bıraktığımız için ve konuştuğumuz olduğumuz için çok teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim. Son olarak bir şeyden daha bahsetmek istiyorum. Belgeselin adı neden Sabah Yıldızı? Sabahattin Ali'nin çocukken lakabı Sabah Yıldızı'yıymış. Komşuları Sabahattin Ali'yi sabah yıldızı diye çağırırlarmış. Asım Bezirci'nin Sabahattin Ali ile ilgili yazmış olduğu kitapta çocukluğunu anlatırken Sabahattin Ali'nin çocukluk lakabıdır sabah yıldızı diye orada okumuştum. Sabahattin Ali'nin filminin adı budur diyerek Sabah Yıldızı adına karar verdim.

S. Ali davasına bugün başlanıyor

Sorgu yargıçlığının idamını talep ettiği katil, bugün üç avukat tarafından müdafaa edilecek

Tüm TED İzmir Koleji öğrencilerine sevgilerimi iletiyorum. Bir gün hep birlikte olmak, yüz yüze sohbet edebilmek isterim. Bol bol okuyun. Sabahattin Ali'yi okuyun. Bu güzel, pırl pırl yüreği tanıyın. Sanatsız kalmayın. Okuyun, yazın. Yanlış da yazabilirsiniz, tüm eleştirileri sırtlayıp tüm engelleri aşarak doğru yolda bildiğini okuyacak genç kardeşlerimin varlığının beni mutlu edeceğine inanıyorum. Hoşça, sevgiyle kalın hepiniz.

Biz de çok teşekkür ediyor, bu belgesellerin devamının gelmesini diliyoruz.

Bir gün kadrim bilinirse
İsmim ağza alınırsa
Yerim soran bulunursa
Benim meskenim dağlardır
dağlar

S. Ali

*Hayata sarılmak istiyorum
Elini tutmak hiç bırakmamak
Onun nehirlerinde kaybolmak
Akışında
Durmadan savrulmak
Şuursuzca, gözü kapalı
Hayatın nehrinde savrulmak*

ADA ÇİMEN-12/C

Kendi çizimlerinden oluşan şiir dosyasının
birinci şiiri.

Melisa Tulunay

Okulumuzun voleybol takımının kaptanı, sörfçü, kitapsever ve başarılı öğrencimiz Melisa Tulunay II. sayımızın konuğu. Sporla iç içe yaşayan Melisa'yı daha yakından tanımak istedik. Karşınızda örnek öğrencimiz Melisa Tulunay!

Kendini kısaca tanıtır mısın?

27/07/2004 tarihinde doğdum. Tam bir yaz insanı ve aslan burcuyum. Okulumuzun ilk yılından, 5. sınıftan beri yani sekiz yıldır bu okuldayım. Pandemi süreciyle beraber hobilerim çok değişti. Eskiden daha çok sosyal aktivitelerde keyif aldığımı düşünüyordum -zamanımın büyük çoğunluğunu dışarda geçirmek gibi- ama bu süreçle beraber kendime hiç vakit ayırmadığımı fark ettim. Her ne kadar sosyal olsam da yalnızlığı gerçekten seven biriyim. Bu süreçte yoga, meditasyon gibi hobilere daha çok yakınlaştım. Eskiden daha az kitap okurdum, şimdi gerçekten isteyerek ve keyif alarak okuyorum. Bu süreçte beni en çok değiştiren muhtemelen sörf ve düzenli olarak spor yapmaya başlamamdı. Çünkü bu ikisinin hem fiziksel sağlığımla hem de mental sağlığımla ne kadar bağlantılı olduğunu daha çok anladım.

Kısa kısa Melisa Tulunay...

En sevdiğin şarkı? "Do Not Disturb -Drake"

Başucu kitabın? "Büyük Rüya Tabirleri"

En sık kullandığın ifade? "Bakarız"

Bir süper gücün olsaydı ne olurdu? "Uçabilmek muhtemelen"

En çok kullandığın emoji? ☐

Hakkında herkesin bilmediği bir şey? "Her ne kadar çabuk sinirlenen biri olsam da aslında toleranslı biri olduğum"

Profesyonel voleybolcusun ve aynı zamanda sörf yapıyorsun. Okulumuzun voleybol takımı kaptanı olarak da seni tanıyoruz ve çok önemli başarılarla imza atıyorsun. Spora ne zaman başladın? Voleyboldan sörfle uzanan kariyerinden bahseder misin?

Voleybola 4. sınıfta başladım. Çok küçük yaşta başladığım için sporun önemini ve benim hayatımdaki yerini bir süre tam olarak kavrayamadım. Zaman ilerledikçe birkaç kulüp değiştirdim ve aynı zamanda da 6. sınıfta okul takımına katıldım. Yaklaşık 4 yıldır Dokuz Eylül Kulübünde lisanslı oyuncuyum. 10. Sınıfın ortasına kadar yani pandemi başlamadan önce son derece aktif bir voleybol hayatım vardı. Haftada iki kere maça aynı zamanda da hem okul hem de kulüp antrenmanlarına çıktığımı hatırlıyorum; fakat, pandemiyle beraber maalesef kulübe ve maçlara ara vermek zorunda kaldım. Bu süreçte de kendim evde spor yapmaya ve düzenli koşulara çıkmaya başladım. 2020 yaz ayları başlarken yazlığımızın çok yakın olması sebebiyle başlayan sörf sporuna merakım beni tamamen farklı bir spora ve hayata attı diyebilirim. Yaz sonunda kulübümde lisanslı sporcu oldum ve kendi malzememi aldım. Sporun içinde olan birkaç sakatlık yaşasam da sörfle hâlâ devam ediyorum.

Kitap okumayı çok sevdiğini biliyoruz. Ne tür kitaplar okumaktan keyif alıyorsun?

Her zaman bir kitap dükkânına gittiğimde kendimi, hikâyesinin beni içine çekip en sonda da şaşırtarak bırakacağı kitapları ararken buluyorum. Fantastik, gizem, macera kitapları her zaman ilgimi daha çok çekmiştir. Kitabı okurken kitaptaki karakterle kendimi bağdaştırmayı, hikayeyle beraber yaşamayı çok seviyorum.

Sosyal ve akademik başarısı yüksek bir öğrenci olarak kendini ileride nasıl ve nerede görüyorsun? Kariyer planından bahseder misin?

Açıkçası eğer bu soruyu bir yıl önce cevaplıyord olsaydım cevabım çok daha farklı olurdu. Ama bu süreç bana planladığım her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar ne kadar hızlı değişebileceğini gösterdi. Ama kafamda hâlâ geleceğime dair düşünceler bir taslak olarak var. Grafik tasarım okumayı planlıyorum ve şu an istediğim üniversiteler için bir hazırlık aşamasındayım. Gerisini de zamanın göstereceğini düşünüyorum.

AYAK AĞRISI

BERNA KURTULUŞ

Ayaklarımın ağrısını sıcak nemli bir havluya sardım havaya kaldırdım. Bugün de “Benim dediğim olsun da ne olursa olsun”ları en şık, en siyah hâliyle üzerine geçirmiş sevgili patronum, gün boyu kırdı geçti ruhumu; oysa baktığında çakı gibi, yakışıklı... Bütün bir gün her yerim sızım sızım: her gün şu ünlü kule misali bir milim daha eğilen sırtım, ekran bıkkını yorgun gözlerim ve topuklu ayakkabıların güzelim acizliğine prangalı ayaklarım... Son altmış gündür tüm bunlara eklenen can ağrısı... Kokusu ağır... Canımı hangi havlulara saracağımı, nerelere kaldıracağımı bilemiyorum bir türlü. Bir ağız dolusu tükürmek istiyorum vücudumu dolaşan acıyı. Yapamıyorum... Ayaklarım koltuğun tepesinde, pembe bir sıcaklığa gizlenmiş, canımın ağrısı avucumda kocamı bekliyorum. Kocam. Çok yakında “eski kocam”.

İş yerinden birine âşık olmuş. Bir yıldır onunla geçiyormuş gündüzleri, ne tuhaf rüyalarında geceleri de... Oysa yanımdaydı, bedeni hep sımsıcak. Patronumun buyurgan yakışıklı yüzü, Levent'ten Alaşehir'e bir ordu gibi dizilmiş İstanbul yorgunu araçlar, annemin “Kızım bu kadar işine düşkün olma. Bak kaçıracaksın adamı!” diye başlayan sohbetleri, kızımın on dört yaşının zayıf notları, ayaklarımın bitmeyen serzenişleri... Kocamın çok iyi tanıdığım hafif yuvarlak ama güçlü bedenine karışıp buhar oluyordu hepsi. Sadece bir ay önce ben rüyasında başka bir kadının bedeninde eridiğinden habersiz, yorgun bacaklarımı vücuduna dolamış; sımsıkı bir güvenle uyuyordum kollarında. Boşanıyorum. Oysa ben “boş” kalınca ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

Yavaşça döndüğünü duyuyorum anahtarın kilidinde. Ondan önce hafif bir tütün kokusu sarıyor burnumu. Daha bir ay önce sesine sarıldığım adamın gelişi şimdi bir panik. Bir aydır ilk kez dönüyor anahtar. Kızım evde yok. Anneannesi aldı. Bir yalnızlık ağrısı başımda. Söylenmeyecek her şeyden ölesiye korkuyorum.

“Mehtap!” diye sesleniyor.

“İçerdeyim” diyorum ölgün.

Tütün kokusu yaklaşıyor.

“İyi misin? Ne oldu ayaklarına?”

“İyiyim. Yoruldum. Biliyorsun iş çok yoğun. Mart ayı. Bütçe falan... Sen? Eşya mı almaya gedin? Neden geldin?”

“Hayır, konuşmaya geldim biraz.”

“Konuşmaya? Neyi?”

Yalnızlık ağrısı, zaten sızlamaktan yorgun ayaklarıma doğru süzülüyor sinsi sinsi.

Konuşmak istiyormuş. Oysa ben bir ayrılık konuşması daha yapmak istemiyorum.

Umutsuzluk ağrısı dil çıkarıyor bir yerlerden bana. Başka bir kadını dinlemek istemiyorum.

“Çok şey oldu. Uzun. Ben bir yemek hazırlayayım. Öyle konuşalım.”

“Aç değilim. Ne gerek var? Ne söyleyeceksen söyle...”

Ayaklarımı kucağına uzatıyor, yattığımın kanepenin ucuna yerleşirken. Pembe havlu hâlâ üzerimde. Dokunuşu canımı yakıyor. Havluyu atıp çekiyorum ayaklarımı kucağıma.

“Ne oluyor şimdi?” diye soruyorum. Sesim biraz yüksek.

“Bak Mehtap ben... Üç gecedir uyumuyorum. Ayşe’yle de kavga ettik çok. Seni düşünüyorum. Kızımı...”

“Beni düşünüyorsun? Kızını?”

“Evet, ne olur dinle. Olmuyor. Bir aydır her gün Ayşe’yle olunca. Gizli gizli

buluşmak gibi değilmiş. Maceraymış. Aşk değilmiş. Çok özledim Mehtap. Çok özledim. Sensiz olmuyor.”

Bakışlarım boşaldı biliyorum. Ne anlatıyor anlamıyorum. Tüm ağrılarımı bir torbaya sıkıştırıp çıkıp gitmek istiyorum.

Kımıldayamıyorum.

“Üç gecedir rüyamda seni, evi görüyorum. Hele Yeliz. Kızım burnumda tütüyor.”

Bıkmış. Bir anda bıkmış. Bıkmak ne kolaymış. Benden bıkmıştı. Şimdi ondan bıkmış.

O konuşuyor ben dinliyorum. Duyguları, hayalleri, rüyaları kaplıyor odayı. Sere serpe uzanıyorlar her yere. Peki ya ben? Bacaklarım karnımda kıvrıldığım koltukta kendi hayallerime yer arıyorum. Söзlerini takip ediyorum. “Tatile gideriz hemen” diyor. Tatil düşüncesini duvarın kenarına itiyorum.

Duvarla -eve dönerse bilgisayarını yeniden yerleştireceği- çalışma masası arasına sığmaya çalışıyorum. Zihnim bulanıyor, beceremiyorum.

“Peki ya arabayı değiştirmeye ne dersin diyor?”

Yavaşça kalkıyorum koltuktan. Yatak odasına doğru gidiyor ayaklarım. Dolabın içinde yer var mıdır?

“Mehtap? Neden gittin şimdi?”

Arkamdan geliyor. Şurada köşede geçen gün aldığım ceketin karton torbası var. İçine bir gömlek, bir kot pantolon sığdırıyorum.

“Ne yapıyorsun Mehtap?”

Yüzüne bakıyorum. Şaşkın.

“Boşanıyorum” diyorum.

Ayakkabı dolabından en düz ayakkabımı seçiyorum. Seviniyor ayaklarım gizlice.

“Dur nereye!” diyor.

Çıkıyorum.

Ayaklarımda pembe bir özgülük...

Ada ÇİMEN -12/C

Kendi çizimlerinden oluşan şiir dosyasının
ikinci şiiri.

Yalpalamak
Sağa sola çarparak
Durularak hızlanarak
Umarsızca ilerlemek
Körce ilerlemek alevlere takılarak
Boyuna yanmak küllere dönüşmek
Havada parlayarak
Uçuşup yoklaşarak
Kaybolan küllere

YİNE SEVMEK

DORUK ÜSTÜNDAĞ. 10/A

Sorgularım eskiden beri
Niye sevmek, yine sevmek.
Yine peşindeyim senin
Karanlığın zifirinde
Ufuğun sonunda
Ve senin başlangıcında
Bakarsan ölmekte benzer yine sevmeye
Her sevdada ölürsün
Yine dirilirsin, yine seversin.

”BİR TOPLANTIDA ABD,
ÇİN, RUSYA DEVLET
BAŞKANLARI SİZİ
DİNLİYOR VE ÖYLE BİR
YAPTIRIMINIZ VAR Kİ
NE SÖYLESENİZ
YAPACAKLAR.
ONLARLA ARANIZDA
NASIL BİR DİYALOG
GEÇİYOR?”

Bir paralel evren düşünün. Dünyayı bugünkü liderlerin yerine gençlerin fikirleriyle yönettiğimizi hayal edelim. Tüm dünyada olaysız geçen bir gün bile yokken bu işin hesabını soran, kendi fikirleriyle geleceğe yön veren gençlerimizin sesine kulak verelim. Yaratıcı yazarlık çalışmalarımızın bir parçası olarak Mürsel Çavuş’un Yaratıcı Yazarlık Defteri’nden bir soruyla öğrencilerimiz denemelerini yazdı.

Sıra dışı bir hayal gibi gelebilir. Hayal kurmakta sınır tanımayan öğrencilerimiz böyle bir günü tasarladılar. Kimi hesap sordu, kimi ise ”zararın neresinden dönersek kârdır” diyerek onları uyardı. Sonunda anladık ki dünyayı gençler yönetmeli. Onları dinledikçe geleceğimize daha büyük bir umutla bakmak işten bile değil. Bu gençleri ileride ülke yönetiminde görmek için sabırsızlanıyoruz! Söz gençlerde...

BİR SÖZ

ARDA PINARLIK - HAZIRLIK

Okul derslerinin bittiği günün akşamında yemeğimizi yemiş, ailece sohbet ediyorduk. Bir taraftan da haberleri dinliyorduk. Haberlerde son dakika olarak geçen başlığı görünce dikkatimi televizyona verdim. Yazıda devlet adamlarının bir konu hakkında çıkmaza girdiğini ve bunu ancak bir çocuk aklının çözebileceğini yazıyordu. İlk başta şaka sanmıştım ama ana bülten başlayınca spiker gerçekten de böyle bir durum olduğunu ve çocukların devlet adamlarına yardım etmeleri gerektiğini söyledi. Her ülkeden bir çocuk seçileceğini ve NATO binasında toplanılacağını açıkladı. İlk başta çok garip gelmişti ama açıklamaları dinleyince gerçekten de bize ihtiyaçları olduğunu gördüm. Sonra da spiker, çocukların nasıl seçileceğini açıkladı. Haber bülteninde bu işin en zor kısmı canlı yayın bağlantısıyla açıklandı. Yine kırmızı şeritli son dakika yazısı içinde şu başlık göze çarpıyordu: “Çocukların Seçimi Nasıl Olacak?” Türkiye de dahil olmak üzere pek çok ülkede çocukların nasıl seçileceği merak konusuydu, tek bilinen şey beklenilmesi gerektiği idi. Yapılan haberlerden sonra bütün Türkiye merakı bir şekilde bekliyordu.

Yaklaşık olarak bir hafta kadar sonra kapımız çalındı ve benim ismimi, burada yaşayıp yaşamadığımı sordular. Ben şaşırılmıştım ve meraktan çatlayacaktım. Ve bilin bakalım ne dediler? Evet, beni seçmişlerdi! Ben hem mutlu olmuş hem de biraz strese girmiştim; çünkü orada ne yapacağımı ve nelerle karşılaşacağımı bilmiyordum... Bir hafta sonra beni alacaklarını ve NATO binasına götüreceklerini söylediler. Ben ise bir hafta sonrasında ne olacağını meraklı bir şekilde bekliyordum.

Bir hafta ardından beni özel bir arabayla NATO binasına götürdüler. Çok güzel bir şekilde giyinmişim ve çok şıktım. Binaya girdimde çok güzel bir yer olduğunu fark ettim ve bizi konferans salonuna götürdüler. Yanımda Çin, Rusya, İngiltere ve daha birçok ülkeden gelen çocuklar vardı. Ben biraz utanmıştım; ama, sonra bizim ne yapmamız gerektiğini söylediler. Dünyanın temelini çocuklar olduğunu ve gelecek nesillerin önemli olduğunu ve onlara, yani bize, nasıl yardım edebileceğimizi sordular. Başta çok şaşırılmıştım. Çünkü zenginlik için her şeyi yapan devlet adamları şimdi bizden yardım istiyorlardı. En azından önünde sonunda akıllanmışlardı ve hiç de geç değildi. Biz de neler yapmaları gerektiğini anlattık. Bu toplantıda neleri dile getirmedik ki...

Öncelikle eğitim imkânı olmayan ya da kötü durumda olan ülkelerin eğitiminin iyileştirmesi gerektiğini ve eğitim sistemi kötü olan ülkelerin ise eğitim sistemini değiştirmesi gerektiğini söyledik. Küçük yaşta çocuklara önem verip büyümelerinde destek sağlamalarını ve evsiz ya da parası olmayan bütün aileler için ise maddi destek verilmesi gerektiğini söyledik. Bu durumda anne ve babaların ne kadar önem taşıdığını ve onlara da maddi ve manevi hangi yardım gerekiyorsa yardımda bulunmaları gerektiğini söyledik. Çünkü aile büyükleri ilk eğitimi verirler. Ve açgözlülük yapmamaları gerektiğini, herkes gibi eşit olma durumunu kabul etmelerini söyledik...

Kabul etmesi çok kolay istekler değildi elbette ama bizi onlar seçmişlerdi. Bizi dinlemekten başka şansları yoktu ve bir daha hata yapmamalarını söyleyerek toplantıyı bitirdik. Herkes ülkesine geri döndü. Bu rüyanın gerçeğe dönmesini umuyordu herkes...

MASADAKİ SESSİZLİK

Masaya çok büyük bir sessizlik hâkimdi. Herkes susmuş, benim bir şeyler söylememi bekliyordu. Büyük devlet başkanlarıyla aynı toplantıda bulunmam istendiğinde zor bir iş için seçildiğimin farkındaydım. Ne de olsa ben bütün dünya insanların sesi olacaktım.

Üç büyük devlet adamının her birine (Rusya, Çin ve ABD) bir şikayetimden bahsedecektim ve onlar benim isteğim ne olursa olsun kabul edip değişiklik yapmak zorundaydı. Buna nasıl tamam dediler diye düşünmüyorum değilim. Bana bu teklifle geldiğinde sanki “Aladdin’in Sihirli Lambası”nı bulmuş gibi hissettim. Fakat, bu sefer milyonların Aladdin’i bendim: sıradan bir lise öğrencisi.

Bütün gözler üzerimdeydi. Tüm dünya, ülkelerinde saat kaç olursa olsun televizyonun başında benim ağzımdan çıkacaklara kulak vermişti. Söyleyeceklerim ile dünyayı daha iyi bir yer yapmalıydım. Baskı altında kalmadan herkesin iyiliğini düşünmeliydim. Derin bir nefes aldım ve ABD başbakanına artık savaş istemediğimi söyledim. Bana yanıt vermedi. Konunun üzerinde daha çok konuşmamı beklediğini varsayıyordum; ben isteğimde çok nettim ve beni tüm dünya gibi onun da anladığından çok eminim. Ardından Çin başbakanına çevirdim kafamı, din ve ırk ayrımını her yerde bitirmesini istedim ondan. Yine lafımı fazla uzatmadan Rusya’nın başbakanına bakıp tüm dünyada cinsiyet eşitliği istediğimi söyledim. Ardından herkese teşekkür edip yerime geçtim ve kısa süre sonra toplantı sona erdi.

Bir hafta önce yapılan bu toplantının ardından dünyanın değişmeye başladığını şimdiden hissettim. Savaşlar sona erdi. Çoğu insan sevdikleriyle beraber kendi vatanında. Din ve ırk ayrımı sona erdi. Artık inancı yüzünden zulüm görmüyor insanlar. Tüm insanlar cinsiyetleri fark etmeksizin yaptığı işin karşılığını eşit bir şekilde alabiliyor. Ben dünyanın bütün problemlerini çözmedim; fakat benim gibi düşünen milyonlarca insan var.

Kim olursak olalım her zaman dünya nasıl daha iyi bir yer olurdu diye düşünüp harekete geçmeliyiz. Ne de olsa dünyamızın geleceği bizim ellerimizde...

ONUR EMRE ÖZEFE - HAZIRLIK

Büyük Toplantı

Bu büyük toplantı çok merak ediliyordu. Herkes sonucunun ne olacağını ve nasıl sonlanacağını bilmek istiyordu. Çünkü tek bir adam tüm büyük devletlere baş kaldırmış ve onlara ne yapacaklarını söylüyordu. Bunu nasıl yaptığını ise kimse bilmiyordu.

Ve o büyük toplantı başladı. ABD, Rusya, Çin gibi büyük devletler adamın önünde süt dökmüş kedi gibi bekliyorlardı. Sanki herkesin kaderi onun ellerindeymiş gibi görünüyordu. Adam sinirliydi. Herkese hesap soruyordu. Ve herkes bir bahane bulmaya çalışıyordu. Ne derlerse adam yine bağıriyordu.

Adam bu devletlerden öncelikle silah üretimlerini ve yeni füze yapımlarını durdurmalarını istedi. İlk başta buna itiraz etmeye çalıştılsa da başaramadılar. Hepsine buna razı oldu.

Herkes sadece kendi ülkelerini savunmaya yetecek kadar silah üretecek ve başkalarına silah pazarlamayacaktı. Petrol rezervlerini ortak bir yerde toplamayı da kabul etmek zorunda kaldılar. Tüm ülkeler dünyadaki petrolü aynı yerden sağlayacaktı. Daha sonra ekonomiden eğitime birçok konunun herkesin eşit şekilde erişebileceği şekilde düzenlenmesini istedi. Bu bir tür ceza mı yoksa adam sadece eğleniyor muydu bilmiyoruz ama toplantı bittiğinde adam hariç çıkan herkesin suratı asıktı. Bu kararları kendi adamlarına nasıl açıklayacaklarını kara kara düşünüyorlardı. Sonra ne mi oldu dersiniz? Açıkçası bundan sonra ülkeler arasındaki savaşlar azalmaya başladı. O adam kimse insanlığa büyük bir iyilik yaptı. Ancak o adam kimdi veya neden tüm devletler onu dinliyordu bu muamma olarak kaldı. En azından artık dünya daha âdil bir yer olduğu için Türkler ona “Âdil Bey” demeye başladılar.

”ZOR OLDUĞU İÇİN CESARET EDEMEDİĞİMİZ
ŞEYLER, ASLINDA BİZ CESARET EDEMEDİĞİMİZ İÇİN
ZORDUR.”

21.05.2030 TARİHLİ TOPLANTININ TUTANAĞI:

Dünya sorunlarının her geçen gün artması ve savaşların durmaksızın devam etmesi dolayısıyla yazılım konusunda uzman "TR" kod adlı şahsın evinde düzenlenen toplantıyla ilgili detaylar aşağıdaki gibidir.

TR isimli şahıs tüm ülkelerin bilgisayarlarını kontrol edecek program üzerine yaptığı çalışmalarla tanınıyor. ABD, Rusya ve Çin devlet başkanlarının bu toplantıya iştirak etmelerinin sebebi onun bu özelliği. Toplantıda TR isimli şahıs "Dünyamızın Sorunları" başlıklı raporunu üç devlet başkanına iletti. Bu raporda yer alan yapılması gereken işler şu maddelerden oluşuyor:

1. Devletlerinizin gücünü daha olumlu yerlerde kullanmalısınız.
2. Ülkenizde bulunan fakir insanlara yardım edecek ve onlara iş vereceksiniz.
3. Dünyada devam eden tüm savaşları durduracaksınız. Bundan sonra tüm askerleriniz evlerine derhal dönecek.
4. Rusya, Çin ve Amerika'da bulunan silah fabrikalarını hemen kapatacaksınız.
5. Susuzluğu önleyecek, suyu tasarruflu kullanmaları için insanları eğiteceksiniz.
6. Denizlerin ve çevrenin kirlenmesini önleyeceksiniz,
7. İnsanların göç etmesine gerek kalmayın ve herkes kendi ülkesinde mutlu yaşayacak.

ABD, Rusya ve Çin devlet başkanlarına bu maddelerin ivedilikle çözüme kavuşturulması için 10 (on) günlük süre verildi.

Yürüdüğüünün farkına varamaz bazen insan. Karanlık; adımlarımı yutar, tünelin sonundaki ışığı kendisi gibi kör kılar. Fakat karanlık ebedi değildir, tünelin bir sonu vardır. Aydınlık ile adımlarımı gördüm, boğulmadan katettiğim yollar serildi ardıma. Önümdeki güneşli havaların altında uzanan çiçekli yolları gördüm. Bahar; insanlar uzak oldukça, beraberlerinde götürdükleri bulutların ardında parlayan güneşle, dağılan kasvetleriyle açan çiçekleriyle geldi bana. Mutluluk, gölgesinde oturduğum ağacın dallarındayken ben, seyrettiğim dağların zahmetli yamaçlarında aramışım hep. Kimi zaman kafasını kaldırıp yukarıya da şöyle bir bakmalı insan. Beşeri ihtiraslar uğruna tepemizdekilere bile bakmayı unutuyoruz. Kim bilir, belki de bu sefer gördüklerimiz uçsuz bucaksız bir mavilik veya derin bir karanlık olmayabilir.

”AKDENİZ’İN MÜCEVHERİ” OLARAK TANINAN İZMİR’İN KALBI TARİHİ KEMERALTI ÇARŞISI

ELİF İREM DURAN - HAZIRLIK

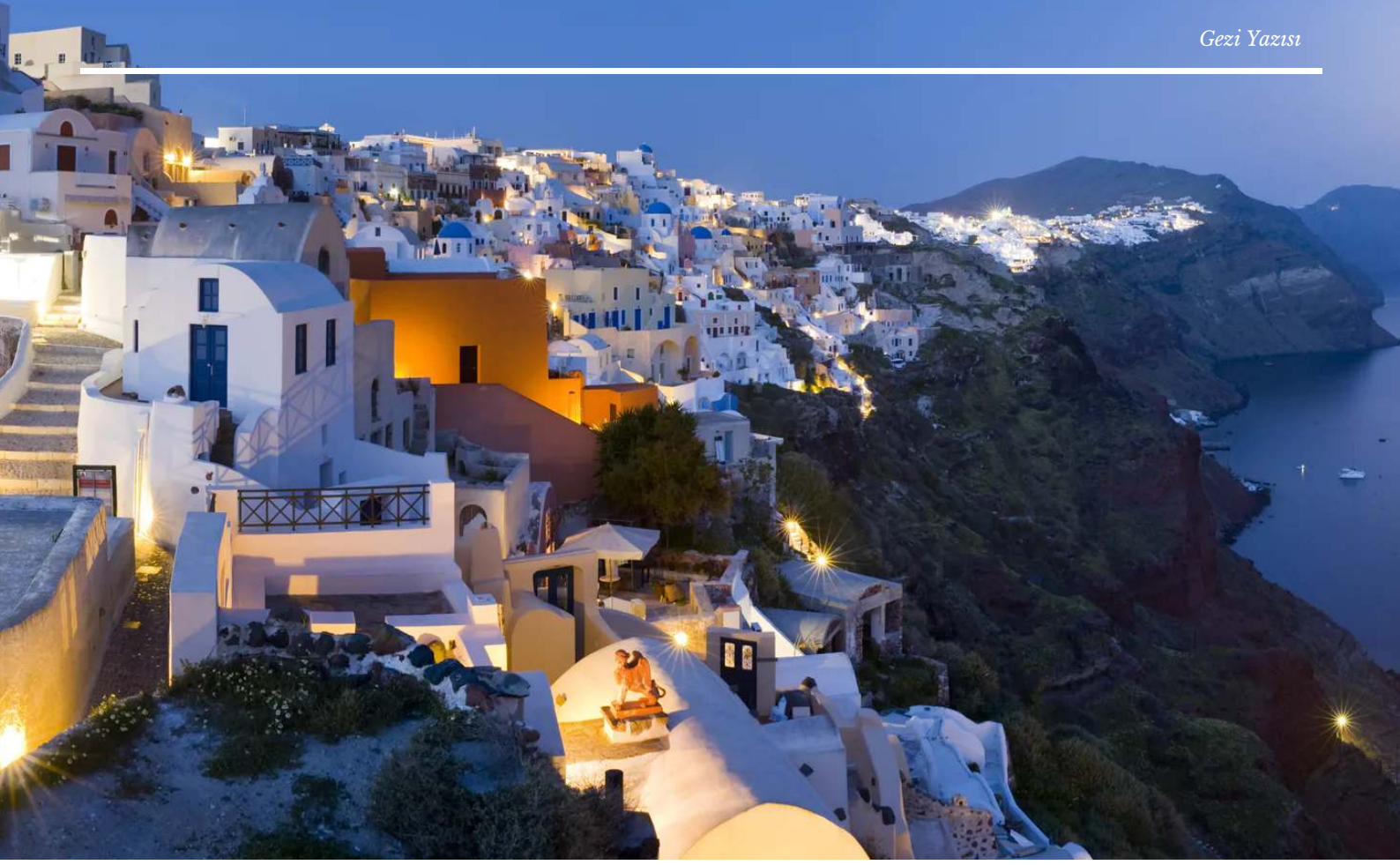
Hepimizin gezmeye hasret kaldığı şu dönemde ben de sizlere bir yer tanıtmak istedim. Öyle bir yer tanıtmak istedim ki, bu yere ulaşmak için saatlerimiz yolculukta geçmesin. Hem tarih koksun hem cıvıl cıvıl olsun. İzmir’de yaşayan herkesin bir şekilde yolunu düşürdüğü, dünyanın en eski pazar yerlerinden biri olan Kemeraltı’nı anlatmak istiyorum.

Kemeraltı Çarşısı 1650-1670 yıllarından itibaren deniz kıyısının doldurulması ve yeni yerleşim alanlarıyla ticarethanelerin açılması ile oluşturulmuştur. İnşa edilen günümüze ulaşmış en önemlilerinden biri 1744 yılında Hacı Beşir Ağa tarafından yaptırılan Kızlarağası Hanı’dır. Bunun dışında semtte çok sayıda han inşa edilmiştir. Günümüzde bu çarşı İzmir’in önemli bir alışveriş merkezi haline gelmiştir. 5 km’lik bir alana yayılmıştır ve toplam 15000 iş yerinden oluşmaktadır.

Çarşıya giderseniz doğal karadut suyu ve limonata içmeyi unutmayın. Bunun dışında Kemeraltı’nda; renk renk sularıyla gözleri ve mideyi şenlendiren şerbetçiler, ünlü ve içi özenle düzenlenmiş kahveciler, tarih kokan dükkanlar bulunmaktadır. Kilise, cami ve sinagogları ile üç dinin uyum içinde yaşadığı bu yerde ibadethanelerin dışında Kızlarağası ve Abacıoğlu Hanı’nı gezebilirsiniz.

Çarşının tarihi havası sizi büyüleyecektir. Sıcak orijinal salep, rengarenk şekerler ve akide şekerleri, yeni çekilmiş kahveler, baharatlar, nazar boncuğu satan dükkanlardan el yapımı muhteşem nazar boncukları alabilirsiniz. Salgın yüzünden eski görüntüsüne bir süre daha uzak kalacağımız insan kalabalığı, labirent gibi iç içe geçmiş sokakları ve geleneksel ile modern el sanatlarının olduğu Kemeraltı gezilmesi gereken yerlerden biridir.

DİKKATİMİ ÇEKEN

YUNAN ADALARI

EFE SÖNMEZ - HAZIRLIK

Yunanistan'a gideceğimiz gemi ihtişamıyla dikkat çekiyordu. Uzun bir yolculuk için yola çıkacağımız bu geminin içinde bir sürü oda, yemek salonu, tiyatro ve benzeri odalar vardı. Bu, beni fazlasıyla şaşırttı çünkü daha önce hiç bu kadar büyük bir otele gitmemişken şu an iki otel büyüklüğünde bir gemide konaklıyordum. Belki o kadar büyük değildi fakat gideceğimiz yerin büyüyle mi bilmem bana çok büyük gelmişti. Gemide uzun bir süre yolculuk ettik. Bu yolculukta Jack adında bir abiyle tanıştık. Jack zaten bu gemide çalışıyordu bu yüzden her gün odamızı temizlemeye gelirdi ve geldiğinde bize çikolata tarzı şeyler bırakırdı. Belki tek bize yapmıyordu bunu ama bu beni özel hissettirdi. Nihayet planladığımız yere Yunan Adaları'na vardık... Yunanistan'da ilk durağımız Santorini'ydi. Orada bulunan güzel mimari gerçekten göz alıcıydı. Sanki evlerle deniz ve zemin bir merdiven gibi üst üste dizilmişti. Buraya yolu düşen herkesin belki de ilk olarak bu dikkatini çekmiştir. Üzerinden zaman geçtiği için yerin adını tam hatırlayamasam da oranın meşhur soğuk meyveli yoğurtlarının tadı hâlâ damağımda... Yoğurtlar ekşiydi ama güzel sayılırdı. Sonraki durağımız olan Mikonos'ta güzel bir kumsal vardı. Gerçekten deniz çok güzeldi ve uzun bir kumsal insana kendini özgür hissettiriyordu. Bu yazıyı yazarken fark ettim ki bu anılar aklımda gerçekten yer etmiş ve tatil planlarımız belirsizliğini korurken arada bir bunları hatırlamak gerçekten kendimi iyi hissettirdi. Sağlıkla gezeceğimiz günlerimiz olsun!

RENGARENK ACILAR

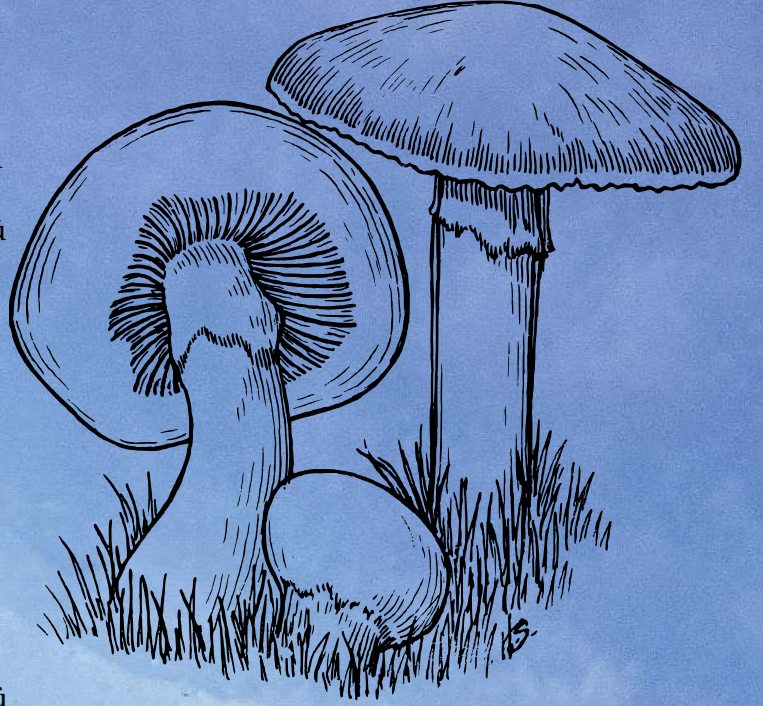
KARDELEN ÖZKAN- 10/A

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde yaşanmaşa da herkes tarafından bilinen ama karakterleri değıştikçe sürekli yeniden anlatılan bir masal varmış. Bu masalda da diğerlerine benzer olarak güzellikler hüküm sürermiş. Fakat küçücük bir sorunla karşı karşıya kalsalar “Bundan daha kötüsü başımıza gelemez.” diyen insanlar, hep daha kötü bir olay yaşandığında bu güzelliklerin farkına varabilirlermiş. Bu nedenle zamanla güzellikler çoğalsa bile yaşadıkları sorunlara takılı kalıp, onlarla birlikte geçmişte yaşamaya başlayan insanlar hiç mutlu olamazlarmış. Çünkü birinin yaşadığı bir sorun, diğer insanlar tarafından duyulur duyulmaz herkes o kişiyle dalga geçermiş. Bu yüzden bu şehirde aileler çocuk sahibi olmayı çok isteseler de çocuklarının karşılaşacağı zorlukları düşünüp çoğunlukla vazgeçerlermiş. Çocuklar bu ülkede mutsuzluğun çoğalmasıyla her gün büyürlermiş. Gençler ise hayatlarındaki bu eksiklik hissini sebebi ve çözümünü bulmak için durmadan düşünürlermiş. Fakat düşüncelerinden bir yanıt alamayınca hırçınlaşır, durgunlaşır, mutsuzlaşır ve yetişkinlere dönüşürlermiş. Ülkelerinde süregelen mutsuzluğun sevgisizlikten kaynaklandığını bilen prensesler sevgiyi yaymak için ellerinden geleni yaparlarmış. Herkesin gülmeyi unuttuğu bu ülkede neşeli kalabilmek çok zormuş. Prenseler küçüklüklerinden beri kimsenin yüzünde şahit olmadığı bu kıvrılmayı, aynada dudaklarının kenarına yerleştirmek ve diğer insanlara da dağıtmak için türlü uğraşlarda bulunuyorlarmış. Herkesin yüzündeki aynılıktan sıkılan prensesler, yüzlerine zar zor kondurabildikleri tebessümü arttıran kıyafetler giymeye başlamışlar. Fakat insanlar, elbiselerine açık

eteklerine kısa, tişörtlerine çok renkli diyerek prenseslerin her giydiğini acımasızca eleştirirlermiş. Bir gün bembeyaz elbisesiyle neşeyle evden çıkan bir prenses yine eleştirilere maruz kalınca tüm keyfi kaçmış. Bir göl kenarına gidip oturmuş. Göldeki yansımaları fark ettiğinde incelemeye başlamış ve elbisesini gördüğünde kendini yine tebessüm etmekten alıkoyamamış. İnsanların elbisesi hakkında söyledikleri aklında dolanmaya başlamış. Kafasının içindeki, kulaklarını sağır edecek güçte olan gürültüyü büyük bir sessizlikle karşılamış. Bir süre sonra kafasının içindeki gürültüye başka bir gürültü daha eşlik eder gibi olmuş. Ama o, tüm bu gürültülerin arasında içten içe kendisi gibi haykıran sessizliği duymuş. Bir bukalemun görmüş biraz ötede. Gürültüye eşlik eden birçok bukalemun varmış ama o sessizliğine eşlik eden bu bukalemunu görmüş, duymuş. Rengarenkmiş diğerlerinin aksine. Oysa bu ülkede rengarenk bukalemunlar yaşamazmış, yaşayamazmış. İnsanların yüzlerindeki aynılığı, diğer bukalemunların renklerinde keşfetmiş. Bu renkli bukalemunun diğerleri tarafından dışlandığını ve yalnız kaldığını da fark etmiş. O anda susmuş ülkenin bütün gürültüsü, paylaştığı yalnızlığına, sessizliğe ve güzelliklere sığınmış. Söylemek istediği onlarca kelime, sırtından atmak istediği tonlarca yükü varken bukalemunla göz göze geldiğinde hepsi anlamsızlaşmış. Hissettiklerini anlatmak için kullanacağı kelimeler eksik kalırken gözleri ayna olmuş kalbine. Ve prenses bukalemunun gözlerinde görmüş anlatmak istediklerindeki eksik parçaları bukalemunun tamamladığını. Sanki karşısındaki aynaya karanlıkta bakarken bukalemun etrafı aydınlatmış ve "Ben

senin aynanı görüyorum, seni görüyorum.” demiş. Ardından hemen eklemiş “Bak ben de buradayım. Benim de bir aynam ve bu aynada bir yansımam var. Sen de beni gör. Böyle küçük görüldüğüme bakma, ben de sırtımdaki yüklere zincirlendim.” Prenses karşısına çıkan bu umut ışığı ile öncen şaşırıp bocalamış çünkü bunun barışmak için toplaması gereken cesaretin göstergesi olduğunu biliyormuş. Savaşmak, barışmaktan daha kolaymış fakat prensesin zor olanı yapması gerekiyormuş. Çevreden duyduğu kötü sözlerle bir gölde ya da aynalarının karşısında kendilerini, giydiklerini ve yaptıklarını sorgulamaya başlayan tüm insanlar önce kendileriyle barışmalıymış. İçlerinde sakladıkları renklerle barışmalıymış. Sonra hayatın sadece kendilerinde gördüğü renklerden ibaret olmadığını anlayıp diğer tüm renklerle barışmalıymış. Savaşçıların yüzlerine sürdüğü kara boyalara benzer fakat rengarenk bir boya kuşanmış ülkesindeki tüm insanlara dağıtmak üzere. Yolunun belki de çok kısa ve kesinlikle çok zor olacağını biliyormuş ama kendini çok güçlü hissetmiş karşılaştığı bir çift gözde. Bu gözlerin sahibine doğru ilerleyerek ilk adımlarını atmış. Her adımında daha da güçlü hissetmiş. Bukalemunun yanına vardığında, sonunda olacağını görür gibi olmuş: rengarenk bir aydınlık. Prenses, hayranlıkla izlediği renklerin üzerine bir karaltı düştüğünde irkilmiş, bukalemunsa havanın rengine bürünür gibi hemen uzaklaşıp gözden kaybolmuş. “Rengarenk. Çok güzel değil mi?” demiş yanına yaklaşan prens, prensesin gözlerinin içine bakarak. Prenses de şaşkınlıkla prene bakarken “Sen de görüyorsun renklerini. Fakat bizim ülkemizde yasaktır böylesi. Rengarenk bukalemunların değil ruhunu karanlığa mahkûm edenlerin yaşadığı bir ülke bizimkisi.” demiş. “Yanıyorsunuz prenses. Renklerin görülmediği değil inkâr edildiği bir ülkede yaşıyorsunuz. Rengarenk bukalemunlar değil renkleri ikrar eden asi prensesler yaşamaz burada. Haberdar olsalar ya öldürürler kendisini ya da soldururlar renklerini. Karanlığa mahkûm edilenler onlardır. Ben sizin de renklerinizi gördüm prenses. Son görüşüm olmayacağından da emin olabilirsiniz.” diyerek uzaklaşmış prens.

Prensin görüntüsü bir silüete dönüşmüş ve karaltısı o uzaklaştıkça daha da büyümüş. Bu karaltı göğe de sıçramış sonunda ve aniden gece inmiş. Prenses de sevmediği bu karanlıktan bir an önce sıyrılarak evinin yolunu tutmuş. Tüm gece hayaller kurarak adeta karanlığı kucaklan prenses, sabah ilk iş yine bu göl kenarına gitmiş. Yol arkadaşını bulmak üzere etrafı aramaya koyulmuş. Fakat hiçbir yerde bulamamış. Gece olduğunda yine evine dönmek zorunda kalmış. Fakat ilerleyen günlerin her birinde yine bu göl kenarına gidip arayışlarını sürdürmüştü. İlerleyen her günde karanlığın gökteki yerini bir önceki güne göre giderek daha erken aldığını fark etmiş. Yine bir gün yol arkadaşını ararken karanlık bu sefer hiç olmadığı kadar hızlı çökmüş. Kısa bir süre sonra prenses, karanlığın içerisinden kendisine doğru ilerleyen prensi fark etmiş. “O gün gördüğümüz bukalemun için mi buradasınız?” diye sormuş prens. “Evet.” diye yanıtlamış onu prenses. “Siz o günden sonra bir daha gördünüz mü yol arkadaşımı buralarda?” “Buralarda değil ama gördüm. Küçük dostunuz bana da yol arkadaşlığı etti karşılaştığımızdan sonraki günlerde. Fakat dün eve giderken göremediğimden meraklandım ve sizin gibi etrafa bakındım. Yol kenarında buldum fakat yaralıydı.

Tedavi etmek için evime götürdüm. Dilerseniz bugün siz bana eve giderken eşlik edin. Dostunuzu görmüş olursunuz. Haline, durumuna bir de siz bakarsınız.” Prenses, karanlıklar içinde prensle birlikte yol arkadaşına kavuşmanın hayaliyle ilerlemiş. Karanlıkta gözleri hiçbir şey göremeyen prenses, prensin “Vardık. İşte burası.” demesiyle açılan kapıdan hızlıca içeriye süzölmüş. Fakat hemen ardından kapının sertçe kapatılması ile irkilmiş, kitlenmesiyle bu kuleye hapsolmuş. Prens kendisine yaklaşmasıyla hiddetle buldukları odanın en köşesine kaçmış. "Prenses" diye seslenmesiyle korkusuz gözlerini prensle çevirmiş.

“Prenses, nasıl bu kadar asi olup aynı anda bu kadar saf olabilirsiniz? Bir nehirden akan masmavi sular kadar hırçın, kıpkırmızı bir ateş gibi cesaretle dalgalanıyor gözleriniz. Fakat aynı zamanda bembeyaz bir güvercin kadar ürkek ve safsınız.” Her kelimesinde küçük adımlar atarak daha da yaklaşıyormuş prensese. “Ben sizin renklerinizi gördüm prenses.” Derken prensesle aralarındaki mesafeyi tamamen kapatmış. “Fakat sizi uyarmıştım. Karanlığa mahkûm edilenler sizin gibileridir.” derken prensesi kolundan yakalayıp merdivenlerden çıkmaya başlamış. Upuzun merdivenin sonuna geldiklerinde içerisinde eşya olup olmadığını bile göremediği kapkaranlık bir odaya kilitlemiş prensesi. Prenses gözlerini kapattığında gördüğü karanlığın bile daha aydınlık olduğunu fark etmiş.

Bu esnada odadan içeri cılız bir ışığın vurduğunu fark ettiğinde gözleriyle etrafı taramış. “Umut ışığı” diye mırıldanmış kendi kendine ve ışığın geldiği yere doğru ilerlemeye başlamış. Işık, küçücük bir camdan süzölüyormuş içeri. “Koskoca ülkenin içine sığdıramadığı umutlarımı sığdıran bu cam beni de sığdırır.” diye düşünmüş prenses. Upuzun saçlarını bağlamış pencerenin bir köşesine ve sarkıtmış aşağıya. Saçlarına tutuna tutuna aşağıya inmeyi planlamış. Fakat hain prens tuttuğu gibi kesmiş güzelim saçlarını. Bu masaldaki prensler kendisine uzatılan saçları incitmeden prenseslerin yanına varanlar değil, kendilerine uzatılan saçları kesenlermiş. Prensesleri ve kuleye hapsolmuş renklerini özgürlüğüne kavuşturmak için çaba gösterenler değil, özgürlüğünü ellerinden alıp onları kendi karanlığına mahkûm edenlermiş. Prens derlermiş onlara diğer her masalda olduğu gibi. Ata binmeyi bildikleri için mi? At üstünde dik gidebildikleri için mi? Bir masalın kahramanı olabilmek için ata binmeyi öğrenmekten önce atı incitmemeyi, şefkat göstermeyi öğrenmelilermiş. At üstünde dik durmaktan önce, bindikleri atın boynunu bükmeden durabilmeyi öğrenmelilermiş onları yetiştiren ailelerin çoğunun öğrettiğinin aksine. Bu masalın da kendilerinin de kahramanı prenseslermiş. Prenses kulede karanlıkların içerisine mahkûm edilmişken

dışarıda etrafı görmesini sağlayan bir ışık kaynağı olmasa da kendi başına bir ışık olmayı öğrenmiş. Yüreğiyle görmüş çevresini. Gördüğü rengarenk bukalemunu hatırlamış. Bu renkleri gördüğü ve ona doğru ilerlediği anı hayalinde canlandırınca o gün hissettiklerini bir kez daha hissetmiş. Güçlü hissetmiş pencereden süzülen rengarenk aydınlığa her adım atışında. Ardındaki karanlık onu korkutmak yerine daha da güçlendirmiş. Prens haklıymış bembeyaz bir güvercinin kanat çırdığını hissedermiş bazen kalbinde. Fakat güvercinler prensin sandığının aksine ürkek değilermiş. Göge kanat çırpacak kadar cesurlarmış. Onlar kanatlarında rüzgâr taşırlarmış prenses de sırtında tonlarca yük. Prensес bukalemunun söylediklerini hatırlamış. “Ben de sırtımdaki yüklere zincirlendim.” Sırtındaki yükleri bir bir pencereden aşağıya bırakmış. Zincirlerini koparmış. Oluşturduğu merdivenden bir güvercin gibi süzülerek kuleden kaçmış. Kanat çırpamak için özgürlüğe, özgürlük için kanat çırpmaya ihtiyacı olduğunu farkındaymış. Bu yüzden özgürlüğüne kavuşmak için geldiği yolu bilmesede kaybolmaktan korkmadan koşmuş özgürce.

Bukalemun da arkadaşlık etmiş ona yürüdüğü yol boyunca. Prensес sonunda yaşadığı yere vardığında başka bir karanlıkla da yüzleşmek zorunda kalmış: insanların gözlerindeki karanlıkla. “Saçını kesmiş.” diyen insanların fısıltılarını duymuş önce. Ve bu fısıltılar kulaktan kulağa yayılarak büyük bir gürültüyü oluşturmuşlar. Gökyüzü kule duvarlarına dönüşmüş. Sesler bütün ülkede yankılanmaya başlamış. Haykırması prenses büyük bir sessizlikle. Kimse onu duymamış. Göl kenarına gitmiş son çırpınılarıyla. Bembeyaz bir elbise varmış üzerinde o günkü gibi. Göldeki yansımalarına bakmış ve buruk da olsa bir tebessüm yerleştirmiş yine yüzüne. Fakat etrafın birden kararmasıyla gülümsemesi gölgede kalmış. Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda büyüyen karanlığa inat daha fazla gülmeye başlamış. İki damla gözyaşı düşmüş gözlerinden. Biri gülümsemesini korumak için dudaklarının üzerinde örtü olmuş. Diğeri toprağı örtmüş, gökkuşaklarının kaynağı olmuş. Bu hikâyenin kahramanı da rengarenk acılara sahip olmuş.

Ada ÇİMEN -12/C

Kendi çizimlerinden oluşan
şiir dosyasının üçüncü şiiri.

*Tatlı masallar hazırlıyorlar
Pembenin tonlarında masallar
Kırmızının yoğunluğunda masallar
İnanmayı dileyeceğim masallar*

*Ama satır araları bulanık
Sonrası öncesi hepten kayıp
Çiçekler adeta kökleri yok
Bağımsız, güzel, geçicilik*

*O güllere özeniyorlar
O canlı kırmızıya
O tatlı pembeye
O renklere boyanmaya*

*Soluyor renkler yavaşça
Yerlerinde kalamadıkça
Plastik olmadıkça
Sahte olmadıkça*

*İnanmak isterdim gül sana
Senin büyüülü peri masalına
Ama gül sen kesilmişsin
Anlatılmaya varsın hayata*

*Rüyalar olmaya varsın
Hikâyeler dünyasında
Sana benzemesin denemesin
Gül sen bu dünyada
Mabkûmusun solmanın*

ARAF

Sen artık yoksun ya,
Ben de ölüyorum içimde.
Gözlerinin verdiği hayatı,
Işığı yokken kaybediyorum.

YILDIRIM EFE ERSİN- 12/C

Hani herkes öldürür sevdiğini demişlerdi ya,
Sen, yokluğunda boğuyorsun beni.
Harmanı olduğum gözlerinden,
Mahrum bırakarak yavaş yavaş öldürüyorsun.

Sen, benim kalbime cennet olan kadındın,
Şimdi ise beni, sensiz bırakansın.
Kalbime cennet olansın belki,
Ama bana cehennemi de yaşatansın.

Sait Faik ABASIYANIK

11 Mayıs 1954'te aramızdan ayrılan, Türk edebiyatının büyük ustası Sait Faik Abasıyanık'ın ölümünün 67. yıl dönümü. 57 yıldır düzenli olarak her 11 Mayıs'ta "Sait Faik Abasıyanık Hikâye Armağanı" ile anılan değerli sanatçımıza bu sayımızda yer vermek istedik.

1906'da doğan Sait Faik Abasıyanık, öyküleriyle Türk edebiyatına adını altın harflerle yazdırsa da roman ve şiir türlerinde de başarılı esere imza atmıştır. Türk öykücülüğünde "durum öyküsü" tarzında ön plana çıkan Sait Faik, pek çok yazara da ilham kaynağı olmuştur. İnsanı merkeze alarak insanın ruh hâlleri, insan sevgisi ve sıradan insanın günlük hayatından kesitler üzerinde temellenen öykülerinde sade bir dil kullanmıştır. İstanbul ve Adalar onun öykülerinde arka planı oluşturur. Deniz ve insan temalarını sıklıkla işlemiştir.

İnsan sevgisi üzerine yazdığını söylemiştik. Bunu değerli sanatçının hayatından bir örnekle de destekleyelim. Ömrünün son günlerinde Darüşşafaka Lisesinde düzenlenen bir edebiyat etkinliğine katılmış, bu ortamdan çok etkilenmiştir. Annesi veya babası hayatta olmayan çocuklara umut olmaya karar

veren Sait Faik Abasıyanık, annesi Makbule Abasıyanık'a mal varlıklarını Darüşşafaka'ya bağışlamayı teklif eder. Annesi de, yazarın ölümünden sonra 8 Kasım 1954'te hazırladığı vasiyetinde mal varlıklarının çoğunu, yazarın eserlerinin telif haklarını ve Sait Faik Abasıyanık Müzesi yapılması koşuluyla Burgazada'daki köşkü Darüşşafaka Cemiyeti'ne bırakmıştır. Darüşşafaka Cemiyeti, kendilerine 1964 yılında ulaşan bu vasiyete sahip çıkarak "Sait Faik Abasıyanık Müzesi" adıyla müze evi açmış ve evin bakım, onarım gibi sorumluluklarını üstlenmiştir. 1964 yılından bu yana Sait Faik, kitaplarının telif geliriyle Darüşşafaka'da okuyan öğrencilerin eğitimine destek verilmektedir. Ayrıca, 11 Mayıs'ta Sait Faik'in anısına Darüşşafaka'nın Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları iş birliğiyle düzenlediği "Sait Faik Hikâye Armağanı" etkinliği de Türk edebiyatının önemli ödülleri arasındadır.

Yazar Sait Faik Abasıyanık anısına her yıl bir öyküye verilen Sait Faik Hikâye Armağanı'nın 67. sahibi Deli Tarla isimli kitabıyla Şermin Yaşar olmuştur.

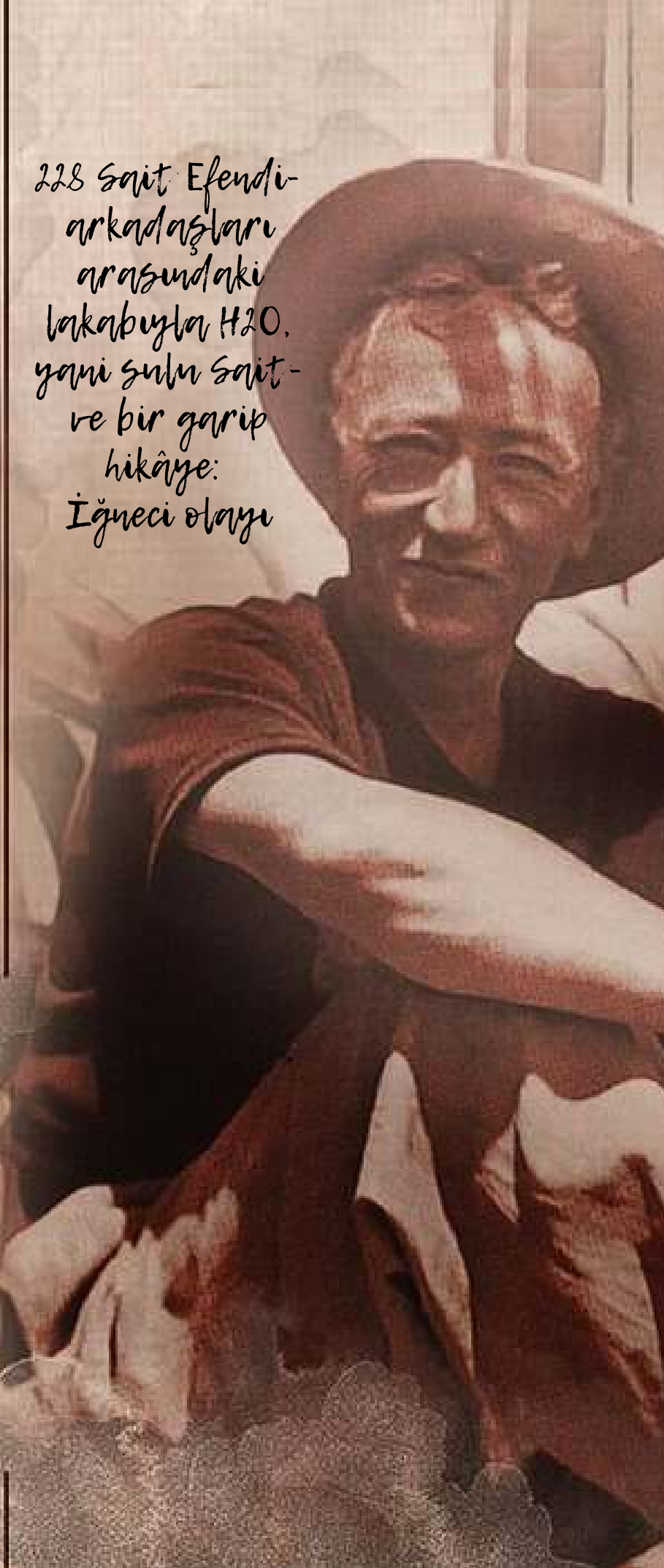
1925 yılında İstanbul Lisesinin onuncu sınıf öğretmeni Salih Hoca ile öğrenciler arasında garip bir olay gerçekleşmiştir. Sınıfın öğretmen sandalyesine bir iğne yerleştiren öğrenciler, öğretmenin iğnenin üstüne oturmasını izleyeceklerini düşünürler. Fakat, sandalyeye oturacağı zaman cübbesini iki eliyle düzeltirken eli bir iğneye değen Salih Hoca oturduğu yere bir iğnenin yerleştirildiğini hissetmiş ve sandalyeye oturmayarak deftere imzasını atmıştır. Sınıfa dönerek “Ben bu muameleye layık değilim, sizlere çok teessüf ederim” diyerek dershaneyi terk etmiştir. Meseleyi Müdür Besim Bey’e bildirdikten sonra ise üzgün bir şekilde istifasını istemiştir.

1925 yılının öğretmenler toplantısı öğretmenler odasında tam kadro ile toplanmıştır. Okul müdürü öğretmenler kuruluna şu açıklamayı yapar: “Muhterem hocamız Salih Efendi’ye iğneyi koyan iğneci sınıfın tamamen ihracına karar verdik. Çünkü failini ele vermiyorlar...” Disiplin kurulunun bile öğrencilere itiraf ettirmediği bu olayın sonunda, sınıftaki 41 öğrenci İstanbul Erkek Lisesinden Bursa Lisesine sürgüne gönderilmiştir. Aradan yıllar geçince Salih Hoca’ya iğneyi koyan kişinin başka sınıftan bir öğrenci olduğu anlaşılrsa da iş işten geçmiştir. Çünkü “İğneciler” liseden çoktan mezun olmuşlardır...

Hayata karşı bu kadar nahif, duyarlı olan Sait Faik’i Bursa Erkek Lisesindeki büstünde yazan yazıyla analım:

“Bir insanı sevmekle başlar her şey. Edebi eserler insanı yeni ve mesut, başka, iyi ve güzel bir dünyaya götürmeye, kurmaya yardım etmiyorsa neye yarar?”

*228 Sait Efendi-
arkadaşları
arasındaki
lakapıyla H2O,
yani sulun Sait-
ve bir garip
hikâye:
İğneci olayı*

sevgi*

DENİZ GÜN ERASLAN- 9/C

**11'li hece ölçüsüyle yazılmıştır.*

*İnsanın önemli duygusu sevgi,
O olmasa olur mu hiç güveni,
Rahat hissettirir hep kendisini,
İnsan büyümeydi olmasa kalbi.*

*"Deniz" ister göstermek sevgisini,
Önceliklidir en sevdiği kişi,
Hiç kimse sevemez aile gibi,
İnsanı insan yapan duygu sevgi.*

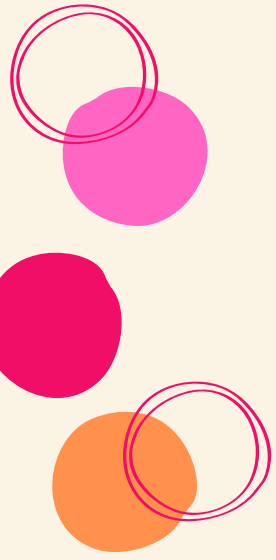
*Olacağız;
Belki de Olduk*

*Şiirler-9
Yakan Yaşlar*

Yıllanmış anılardan sonra bakıyorum
Acaba tekrar o günlere döndük mü diye
Kollarımı o küçük çocuğa açıyorum
Korkmasın daha, birine güvenebilsin diye

Gözlerinin içi parlıyor sanki baktıkça
Korkularından köşe bucak kaçarken
Yere düştükçe yakan yaşlarını siliyorum
Ayağını bastığı her yer canını yakmasın diye

Yorgun bakan gözlerini izliyorum
Gözlerime denk geldiğinde yalnız olmadığını bilsin diye
Kalbimi o küçük çocuğa açıyorum
Büyüdükçe affedebilsin diye

SUDOKU

		1						7
			2	7			5	
6			9					
1		2	6					
7								5
					4	8		6
					9			1
	3			8	5			
8						9		

Sudokunun çözümünü ilk gönderen kişiye kitap hediye ediyoruz. Bunun için yapmanız gereken çözdüğünüz sudokunun fotoğrafını tedebiyat@tedizmir.kl2.tr adresine göndermeniz. İlk gönderen siz olmak için acele edin! (Çözümü olmadan gönderilen elektronik mektuplar dikkate alınmayacaktır.)

Geçen sayının çözümü:

7	9	6	1	8	4	2	5	3
8	1	4	3	5	2	9	7	6
2	5	3	6	9	7	1	4	8
6	2	9	4	1	8	7	3	5
3	4	5	2	7	9	6	8	1
1	8	7	5	3	6	4	2	9
9	7	2	8	6	5	3	1	4
5	6	1	7	4	3	8	9	2
4	3	8	9	2	1	5	6	7

10. sayının çözümünü doğru ulaştıran öğrencimiz Kardelen Özkan oldu. Kendisine iyi okumalar dileriz.

İyi tatiller!

